

РЕШЕНИЕ

№ 556

гр. Плевен, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, V ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С. ЦВ. КРЪСТЕВА

Членове: РЕНИ В. Г.
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

при участието на секретаря ЖЕНИ Н. СТОЙЧЕВА
като разгледа докладваното от С. ЦВ. КРЪСТЕВА Въззивно гражданско дело
№ 20224400500794 по описа за 2022 година

ПРОИЗВОДСТВО по чл.258 и сл. от ГПК.

Въззивното гражданско производство пред Окръжен съд- гр.Плевен е образувано на основание въззивна жалба от „И.“ ЕООД с ЕИК ***** срещу Решение № 171/ 11. 02. 2022 г. по гр. д. № 20214430103535/ 2021 по описа на РС- Плевен.

Въззивният жалбоподател твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. С въззивната жалба е отправено искане за обезсилване на обжалваното решение и производството по делото да бъде прекратено, като бъдат присъдени направените деловодни разноски в двете инстанции.

Въззиваемата страна С. Г. Г. с ЕГН***** е изразила становище чрез процесуалния си представител адв. В. Х. от САК, че въззивната жалба е неоснователна и следва решението на районния съд да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, като извърши проверка по допустимостта на въззивната жалба съгласно чл.267, ал.1 от ГПК при съответно прилагане на чл.262 от ГПК, установи следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, която има правен интерес да обжалва решението, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА и следва да бъде разгледана по същество.

ВЪЗЗИВНАТА ЖАЛБА Е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С обжалваното решение районният съд е осъдил въззивника „И.“ ЕООД с ЕИК ***** да заплати на основание чл. 55, ал.1, пр. 2 ЗЗД на С. Г. Г. в качеството ѝ на управител на ЕС сумата от 19 959, 71 лв. с ДДС представляваща разликата между заплатения аванс от 35 911, 63 лв. с ДДС съгласно договор за изпълнение на СМР от п15. 06. 2020 г. и реално извършените СМР в размер на 15 951, 97 лв. с ДДС. С решението с оглед изхода на спора районният съд на основание чл. 78, ал.1 ГПК е осъдил ответника да заплати на С. Г. като управител на ЕС направените по делото разноси в размер на 1550, 43 лв.

За да постанови решението си първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел за установено, че е налице авансово плащане на част от стойността по договора между страните и след развалянето на договора и въз основа на заключението на СТЕ от производството по чл. 207 и чл. 208 ГПК за обезпечение на доказателства съдът е приел, че сумата от 19 959, 71 лв. следва да бъде върната на ищцата С. Г. като получена от ищеца на неосъществено правно основание по смисъла на чл. 55, ал.1, пр.2 ЗЗД.

Съдът е приел, че е налице неосъществено правно основание по смисъла на чл. 55, ал.1, пр.2 ЗЗД, като е счел, че неосъществено основание е налице при бъдещо задължение, което впоследствие не възниква, при сключен договор, който е прекратен.

Въззивният съд въз основа на събраните по делото доказателства

приема за установено, че между страните е сключен договор за изпълнение на СМР на 15. 06. 2020 г. и по силата на този договор и в съгласие между страните на ответното дружество е заплатена авансово сумата от 35 911, 83 лв. с ДДС въз основа на представена по делото фактура №767/ 20.06. 2020 г., издадена от ответника със задължено лице „В.С.И.“ ЕООД. По делото са представени документи за изплащане на тази сума на ответника от „В.С.И.“ ЕООД. Авансово изплатената сума от „В.С.И.“ ЕООД е въз основа на споразумение от 18.06. 2020 г. между С. Г. като управител на ЕС на сградата и дружеството като съсобственик на сградата, с което е прието, че „В.С.И.“ ЕООД ще изплати сумата направо на „И.“ ЕООД. Страните са се съгласили, че споразумението е в полза на всички етажни собственици на основание чл. 22 ЗЗД и, че платените авансово суми от „В.С.И.“ ЕООД ще бъдат приспаднати от дължимите от „В.С.И.“ ЕООД суми за изпълнение на всички СМР по договора от 15. 06. 2020 г. съобразно неговото процентно участие в съсобствеността.

По делото не се спори между страните, че договорът от 15. 06. 2020 г. е прекратен едностранно от ответното дружество „И.“ ЕООД.

Видно от приложеното ч. гр. д. № 6637/ 2020 г. по описа на РС- Плевен, образувано по реда на чл. 207 и чл. 208 ГПК за обезпечение на доказателства и от изготвеното в това производство заключение на СТЕ от К.Б. стойността на извършените от ответното дружество СМР съобразно договора е в размер на 10 410, 59 лв. без ДДС, а стойността на извършените без да са уговорени с договора СМР е 2 828, 72 лв. без ДДС. Посочено е, че общата стойност на извършените СМР е **13 239, 31 лв. без ДДС**, съответно с ДДС стойността е в размер на 15 887, 17 лв. Въззивният съд констатира допуснатата грешка от страна на ищцата при направеното увеличение на предявения иск, като е посочена сумата от 13 293, 31 лв. без ДДС и съответно сумата от 15 951, 97 лв. с ДДС, което е възприето от първоинстанционния съд и по този начин е увеличен предявеният иск, като по заключението на СТЕ сумата е 13 239, 31 лв. без ДДС и 15 887, 17 лв. с ДДС. Независимо от констатираната грешка въззивният съд счита, че в настоящото производство същата не може да бъде изправена, тъй като липсва въззивна жалба от С. Г. в тази част на решението, а въззивникът няма правен интерес да обжалва решението за тази сума. Въззивният съд служебно не може да изправи грешката, тъй като това би

влошило положението на въззивника в нарушение на разпоредбата на чл. 271, ал.1, изр.2 ГПК.

Въззивният съд приема, че в случая е налице хипотезата на чл. 55, ал.1, пр.3 ЗЗД съгласно която който е получил нещо без основание или с оглед на неосъществено или отпаднало основание, е длъжен да го върне. Съдът не възприема доводите на първоинстанционния съд, че е налице хипотезата на чл. 55, ал.1, пр. 2 ЗЗД за наличие на неосъществено основание. Видно от доказателствата по делото между страните е сключен договор за изработка – за изпълнение на СМР и въз основа на този договор е извършено и авансовото плащане в полза на етажната собственост като възложител по договора за изработка. Следователно към момента на авансовото плащане е налице сключен договор за изработка, който е правното основание за авансовото плащане. Впоследствие при прекратяването на договора правното основание за плащане на част от авансово изплатената сума (20 024, 46 лв. с ДДС) е отпаднало поради прекратяването на договора и частичното изпълнение на СМР по договора. За разлика от хипотезата на отпаднало основание, при което връщането на даденото е за основание с обратна сила, при неосъщественото основание е налице връщане на даденото с оглед на бъдещо основание, което не е могло да бъде осъществено (ППВС №1/ 1979, т.1). В случая е налице осъществено основание при сключен договор и започнало изпълнение по този договор, но поради прекратяването му едностранно от изпълнителя е налице отпаднало правно основание за част от авансовото плащане, направено от ищцата по описания по - горе начин.

В тази връзка въззивният съд не възприема доводите на въззивния жалбоподател, че е налице действие на прекратяването за бъдеще, поради което липсва основание за исковата претенция по чл. 55, ал.1 ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 269, ал. 2 ЗЗД при прекратяването на договора поръчващият трябва да заплати извършената работа и полезно вложените материали съобразно уговореното възнаграждение. Следователно, независимо от настъпилото прекратяване на договора, дължимите суми по изработката съобразно договора следва да бъдат изплатени, съответно следва да бъдат върнати авансово изплатените суми, които не са използвани при частичното изпълнение по договора за изработка. По тези причини правното основание на иска е чл. 55, ал.1, пр.3 ЗЗД за връщане на даденото при отпаднало правно

основание каквото е прекратяването на договора за изпълнение на СМР между страните по делото. С оглед изложеното въззивният съд приема, че първоинстанционният съд се е произнесъл по предявен иск, но е налице неправилна квалификация, като същата следва да е не по чл. 55, ал.1, пр.2 ЗЗД, а по чл. 55, ал.1, пр.3 ЗЗД – неоснователно обогатяване при отпаднало правно основание.

Във въззивната жалба са изложени доводи за недопустимост на предявения иск и липса на активно легитимация на С. Г. като управител на етажната собственост. Въззивният съд счита, че доводите са неоснователни, тъй като на лист 77 от първоинстан-ционното дело е представен протокол №1 от 15. 06. 2018 г. на етажната собственост, от който е видно, че за управител на ОС на ЕС е избрана С. Г.. Представена е и регистрационна карта на ЕС в Община- гр. Плевен, от която е видно, че С. Г. е вписана като управител на ЕС.

Въззивният жалбоподател е изложил доводи за съществени процесуални нарушения, допуснати от първоинстанционния съд, тъй като не е допуснато исканото от въззивника заключение на СТЕ в исковото производство и разпит на посочени от не го свидетели. Въззивният съд счита, че не са налице съществени процесуални нарушения, допуснати от районния съд при разглеждане на делото, тъй като е приложено ч. гр д. № 6637/ 2020 г. по описа на РС- Плевен, по което е прието заключение на СТЕ по реда на чл. 207 и чл. 208 ГПК при обезпечение на доказателства и не е необходимо да бъде допусната нова експертиза за установяване на същите обстоятелства, още повече, че е налице изминал немалък период от време, при който би могло да се извършат други СМР и по този начин новата експертиза не може да бъде точна. Следва да се има предвид, че в производството по обезпечаване на доказателствата процесуалният представител на „И.“ ЕООД адв. Р. е изразила становище да бъде прието заключението на вещото лице след зададените въпроси и направените уточнения и не е изразено възражение срещу професионалната квалификация на експерта и качеството на заключението.

С оглед изложеното съдът счита, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено на основание чл. 271, ал.1, пр.1 ГПК.

При този изход на делото и на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал.3 и чл. 80 ГПК въззивникът следва да заплати на въззиваемата страна направените по

делото разноси в размер на 1000 лв. за адвокатско възнаграждение.

По въпроса за касационното обжалване на въззивното решение съдът счита, че същото не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал.3, т.1, пр. 2 ГПК с оглед на това, че цената на иска е 19 959, 71 лв. Съдът приема, че е налице търговски спор, тъй като е във връзка с търговска сделка по смисъла на чл. 286 и чл. 287 ТЗ.

По изложените съображения и на основание чл. 271, ал.1, пр.1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно Решение № 171/ 11. 02. 2022 г. по гр. д. № 20214430103535/ 2021 по описа на РС- Плевен.

ОСЪЖДА на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал.3 и чл. 80 ГПК „И.“ ЕООД с ЕИК ***** да заплати на С. Г. Г. с ЕГН***** като управител на ЕС намираща се в гр. П. пл. ***** направените по делото разноси в размер на 1000 лв. за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО на основание чл. 280, ал.3, т.1, пр.2 ГПК не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____